

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΕ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2011 - 2012

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ
Φυσική Ιστορία του Ανθρώπου
Ή
Ανθρώπινη Φύση και Ανέλιξη
(από τις Δυναμερές Πρωταρχές
μέχρι την Ακμή της Τελειότητας)

Το 23ο τακτικό Σεμινάριο του φετινού ΚΕ' Κύκλου θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 31 Μαΐου του Σωτήριου και Αναγεννητικού έτους 2012 της Δημιουργικής Καταστροφής, στις 8.30 το βράδυ. Είναι το έκτο του Δ' και τελευταίου μέρους του Κύκλου της Ανθρωπογονίας, του μέρους όπου ασχολούμαστε ειδικότερα με την γέννηση και την εξέλιξη της φιλοσοφικής σκέψης τον 6ο και 5ο αιώνα π. Χ.

Και στην συνάντησή μας της προηγούμενης Πέμπτης ασχοληθήκαμε για μια ακόμη φορά επισταμένως με τις δραματικές εξελίξεις στην χώρα. Ο Λόγος του Όντος μας τοποθετεί στο κέντρο της ουσίας της πραγματικότητας. Καταλαβαίνουμε σε βάθος την κίνηση της ιστορίας στο ενεργό παρόν. Κατανοούμε πώς στο ιστορικό γίγνεσθαι εγγράφεται η

αποσύνθεση του Ευρωπαϊκού αντι-Πνεύματος και η αποδόμηση του Ευρωπαϊκού Συστήματος, το πέρασμα της ανθρωπότητας από την Ευρωπαϊκή φάση της ιστορίας της στην μετανεωτερικότητα και από αυτήν στην Νέα Τάξη της Φυσικής Ελευθερίας. Ο Κόσμος ζει ταυτόχρονα μια δημιουργική *Renovatio Mundi* και μια καταστροφική κατάλυση της Τεχνητότητας του Υποκειμένου ως Μη – Όντος.

Στην Ελλάδα τώρα. Η καχεξία του ΝεοΕλληνισμού που είχε ευρύτατα διαγνωσθεί τον 19ο αιώνα, έγινε καταστροφική αποδυνάμωση τον 20ο και όλεθρος με την είσοδο του 21ου .

Η θεμελιώδης αιτία της ΝεοΕλληνικής καθολικής αποτυχίας είναι η επιβολή δομών στην Ελληνική πραγματικότητα ασυνάρτητων, αναντίστοιχων και ασύμβατων προς την Ελληνική φύση και την ταυτότητα του Ελληνισμού. Η επιλογή του πιθηκισμού της Ευρωπαϊκής Τεχνητότητας, η μηχανιστική δηλαδή προσπάθεια αναπαραγωγής κατ' αντιγραφήν ενός μηχανιστικού μοντέλλου οργάνωσης της ανθρώπινης συμβίωσης, αποτελεί το άκρον άωτον της α-νοησίας προκειμένου για ένα χώρο οργανικής φυσικότητας. Αυτό το απίστευτο *absurdum* συνιστά τον Γόρδιο Δεσμό του ΝεοΕλληνικού Προβλήματος. Ο Δεσμός μπερδεύεται περισσότερο ιδιαίτερα με κάθε εγχείρημα Μεταρρύθμισης, γιατί όλες αυτές ωθούσαν στην λάθος κατεύθυνση. Ο Δεσμός περιεπλέχθη στο έπακρον με τον Καθεστωτικό Στρατηγικό Ευρωπαϊσμό, του οποίου ο δόλιος σχεδιασμός εξελίχθηκε σε τρία στάδια, το 1953, το 1974 και το 1996, όπως έχω αναλύσει. Το τέλος του δράματος είναι η καταληκτική κρίση που ζούμε από το 2010.

Το Ευρωπαϊστικό Στρατηγικό Δόγμα του Καθεστώτος της χώρας μετά το 1953 συνιστά διπλό έγκλημα καθοσιώσεως κατά του εθνικού συμφέροντος και προδοσία της χώρας. Πρώτον γιατί επεδείνωσε την διαστροφή του να κινείσαι αντίθετα προς την φύση σου. Και δεύτερον γιατί η ανώμαλη αυτή κίνηση είναι αντίθετη και προς την δυναμική κίνηση της ιστορίας στην εποχή μας.

Ο Ελληνισμός έφθασε στην κλασσική περιωπή της απaráμιλλης υπεροχής επωχούμενος του Ανύσματος της Ιστορίας και οδηγών τις εξελίξεις κατά το πρώτο ήμισυ της πρώτης χιλιετίας π. Χ. Το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει τώρα επίσης αδιαμφισβήτητα προς την επικράτηση συστημάτων φυσικής ελευθερίας στην οργάνωση της ανθρώπινης ύπαρξης. Για μας τους δημιουργούς της κοινωνίας δεν χρειάζεται παρά να κόψουμε τον Γόρδιο Δεσμό αντί να προσπαθούμε να τον λύσουμε. Δεν χρειαζόμαστε τίποτε άλλο για να επιτύχουμε την αναγέννηση της χώρας εκτός από τον καθαρότερο Ελληνισμό. Είναι απλό.

Αυτή την Πέμπτη θα συνεχίσουμε τις αναλύσεις της τρέχουσας συγκυρίας κατά τον Λόγο του Όντος. Αλλά και θα προωθήσουμε την εξέταση της γένεσης αυτού του Λόγου τον 6ο αιώνα π. Χ. Θα εμβαθύνουμε στο πώς από τον μύθο η μετάβαση έγινε στο σύμβολο, και πώς από αυτό αναδύθηκε η έννοια. Πώς πάλι αντίστροφα από την έννοια έγινε η επιστροφή στον μύθο δια του συμβόλου, και τον ρόλο της αλληγορίας ως τέχνης της επιστροφής αυτής από το άνθος στις ρίζες δια του καρπού. Το κλείσιμο αυτό του κύκλου της σκέψης, θα οδηγήσει στην κατανόηση του μεγάλου Μυστηρίου της σύνταξης Φωτός και Σκότους, Φανέρωσης και Κρυφιότητας, στην αποκάλυψη δια Λόγου Φιλοσοφίας και Τραγικού Λόγου του τελικού Μυστηρίου του Είναι.

Θα μας απασχολήσουν επίσης και οι πρώτες φιλοσοφικές διαρθρώσεις και αντιπαραθέσεις. Τίτλος αυτής της θεματικής του Σεμιναρίου είναι κατά το πρόγραμμα:

Το Ιωνικό Τρίγωνο: Μίλητος – Σάμος – Έφεσος.
(Ιωνική φιλοσοφία – Πυθαγόρεια Μαθηματική
Μεταφυσική – Η Σύνθεση του Ηρακλείτου).

Και συνδυαστικά:

Η Ιταλιωτική Θέση: Παρμενίδης και Ελεατισμός.
(Ο Γόρδιος Δεσμός του Είναι).

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ; Ο Βαρβαρισμός του 20ου Αιώ να και η Αυγή του 21ου.

Πριν το χάραμα το σκοτάδι είναι βαθύτερο.

Η παγκόσμια οικονομική ιστορία από το 1930 χαρακτηρίζεται, ιδίως όσον αφορά στις ανεπτυγμένες χώρες, από τη θεωρητική και πρακτική επικράτηση της ιδέας ότι (1) το χρήμα είναι μια ανεξάρτητη μεταβλητή της οικονομίας, ότι (2) ο συστηματικός έλεγχος, η διαχείρισή του εκ μέρους των Κυβερνήσεων είναι και δυνατός και ευκαίος, και (3) ότι η αύξηση της ποσότητάς του (διενεργούμενη με διάφορους τρόπους εκ μέρους της Κρατικής εξουσίας) δρα ευεργετικά κατάλληλα σχεδιαζόμενη στην τόνωση της σύνθετης ζήτησης και δια μέσου αυτής στην επιτάχυνση των ρυθμών ανάπτυξης.

Το Δόγμα του Ελέγχου της Οικονομίας μέσω της παραγωγής χρήματος από το Κράτος συνελήφθη ως το ενδιάμεσο και τρίτο μεταξύ αφενός του «καπιταλισμού», του ελεύθερου φυσικού συστήματος της οικονομίας, και αφετέρου του κομμουνισμού, του απόλυτα ελεγχόμενου κεντρικά οικονομικού συστήματος. Το δόγμα αποτελεί την προβολή στο πεδίο της οικονομίας του εγγενούς Ευρωπαϊκού Βαρβαρισμού που συνίσταται, όπως έχω αναπτύξει, στη θέση του Υποκειμένου εκτός της πραγματικότητας του όντος.

Από αυτή την οντολογική ανεξαρτησία του Υποκειμένου έναντι του Όντος εκπηγάξει η Ευρωπαϊκή βουλευσιарχία στη φιλοσοφική ανθρωπολογία και την ηθική, η αντιπαράθεση του συναισθήματος προς τη μορφή και της έκφρασης προς την παράσταση στις τέχνες και την

αισθητική, της ουτοπίας και εσχατολογίας προς τον ιδεαλισμό του πραγματικού στη θρησκεία και την πολιτική, της τέχνης της τεχνητής και μηχανιστικής οργάνωσης προς τη φυσική και οργανική αυτοδιάρθρωση σε όλα τα ανθρώπινα συστήματα.

Από την ίδια ρίζα γιγαντώνεται και το Απολυταρχικό Ευρωπαϊκό Κράτος-Θεός-Πατέρας (είτε ως φεουδαρχικός πελατειασμός, είτε ως μοναρχική ολοκλήρωση είτε ως δημοκρατικός κομματισμός). Και στην ίδια βάση θεμελιώνεται και ο Οικονομικός Κρατισμός, τον οποίο έχω ονομάσει Οικονομικό Υπαρξισμό: κατ' αυτήν την υποκειμενιστική αντίληψη το Χρήμα προηγείται της πραγματικής οικονομίας όπως η ύπαρξης της ουσίας.

Το Βαρβαρικό Δόγμα είχε ανέκαθεν εφαρμογή στην ιστορία, αλλά οι περιπτώσεις εμπράκτου χρησιμοποίησής του παρουσιάζονταν σε οξείες παθογενετικές καταστάσεις, όπου μια αποτυχημένη πολιτική εξουσία, ή ολωσδιόλου ιδιάζουσες συνθήκες απόγνωσης σε κρίση, να καθιστούν επιβεβλημένη την καταφυγή εν εσχάτοις σε μια ύστατη προσπάθεια αποφυγής του ειμαρμένου σφραγίσματος μιας μη βιώσιμης πλέον υπόστασης. Τέτοιες περιστάσεις ήταν έκτακτες, οι υιοθετούμενες παρεμβατικές πρακτικές επικαιρικές, και οι αντίστοιχες προσπάθειες εν πάση περιπτώσει μάταιες. Μια κατάσταση αυτού του είδους ιδιαίτερα σημαντική στο μεγαϊστορικό επίπεδο δημιουργήθηκε τον 3ο μ.Χ. αιώνα όταν η αποδυνάμωση της Κεντρικής Εξουσίας στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και η κοινωνικοοικονομική δυσλειτουργία που γιγαντώθηκε λόγω της αδυναμίας δομικής διόρθωσής της εκ μέρους της πολιτικής εξουσίας, οδήγησε σε καλπάζοντα πληθωρισμό που παραλίγο να διαλύσει την Αυτοκρατορία πριν την ώρα της, και που αντιμετωπίστηκε μόνο με τις ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις του Διοκλητιανού κατά το τέλος του αιώνα.

Μια τέτοια έκτακτη περίπτωση αναστολής της φυσικής ισορροπίας μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας συνέβαινε στη σύγχρονη Ιστορία εν καιρώ πολέμου, οπότε οι κρατικές ανάγκες θεωρούνταν ότι «δικαιολογούσαν» τη δημιουργία πλεονασμάτων χρήματος για κάλυψη ασυμμετρικών και ανισόρροπων αναγκών παραγωγής. Αν και είναι αξιοσημείωτο εξ αντιθέτου ότι ακόμη και στην ύστατη περίοδο του Πελοποννησιακού Πολέμου, όταν η Αθήνα αγωνιζόταν τον αγώνα της επιβίωσης, ουδέποτε η Πόλις προσέφυγε σε τεχνητή αύξηση του ποσού του χρήματος μέσω υποτίμησης του νομίσματος. Και περαιτέρω ο οικονομικός ρόλος του πολέμου είναι μια σύνθετη υπόθεση, όπως θα εξηγήσω σε λίγο.

Το Βαρβαρικό Δόγμα που συνόψισα παραπάνω σε τρία άρθρα πίστεως, αντιθέτως προς τις κατά καιρούς ακραίες περιπτώσεις προσωρινής και σχεδόν αναγκαστικής εφαρμογής χρηματοκεντρικών πολιτικών, διακρίνεται λόγω της συστηματικής και φονταμενταλιστικής εφαρμογής των. Θεωρητικά εκφράστηκε με το Κεϋνσιανό Σύστημα. Ιστορικά σηματοδοτήθηκε με την απομάκρυνση των εθνικών νομισμάτων από τον Κανόνα του Χρυσού. Και πολιτικά συνδέθηκε (εσφαλμένα) με τον Δημοκρατικό Σοσιαλισμό ως πατερναλιστική πολιτική κρατικής προστασίας (και συνεπώς κομματικής πελατείας) σχετικά ευρέων στρωμάτων των πολιτών. Η κοινωνική πολιτική του Κράτους (συμφεροντολογική επέκταση των φυσικών αρμοδιοτήτων του κλασσικού κράτους υπέρ των διασωληνωμένων προς το δημόσιο οικονομικών elites) θεωρήθηκε ότι μπορεί να χρηματοδοτηθεί από την εφαρμογή του Βαρβαρικού Δόγματος.

Το New Deal του Roosevelt, η εγκατάλειψη του Κανόνα του Χρυσού και η Θεωρία του Keynes αποτελούν την αρχή της Βαρβαρικής εποχής του Οικονομικού Υποκειμενισμού. Μέχρι τότε το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο δεν είχε τολμήσει να προσβάλει τη μεγαλειότητα του Χρήματος, ενός σκληρού πράγματος σαν το Ον. Μιλώντας υψηγορητικά για τη Μεγαλειότητα του χρήματος εννοώ νοητικά την απαράβατο ισχύ των οικονομικών νόμων.

Από την αρχή εκείνη είναι θέμα διαβάθμισης οι διάφοροι Ευρωπαϊκοί και πρώην τριτοκοσμικοί ψευδο-σοσιαλισμοί. Τους λέω «ψευδο-σοσιαλισμούς» γιατί αντιπροσωπεύουν ένα τριπλό σφάλμα. Πρώτον την ιδέα ότι το Κράτος είναι ο κύριος άμεσος ή έμμεσος εργοδότης μιας κοινωνίας. Δεύτερον ότι είναι ο προστάτης ευρέων στρωμάτων πολιτών που τον χρειάζονται για να υπάρχουν και επιβιώνουν. Και τρίτον ότι για να επιτύχει τους σκοπούς του αυτούς το Κράτος πιστεύει και εφαρμόζει το Βαρβαρικό Δόγμα.

Η *reductio ad absurdum* αυτή της Υποκειμενιστικής Νεωτερικότητας σήμαινε ριζικό επαναπροσανατολισμό των συστατικών λειτουργιών του Κράτους εις τρόπο που το καθιστούσε καθ' εαυτό μη βιώσιμο. Τα Κράτη της Ευρώπης εξακολουθούν να υπάρχουν επειδή άλλα Κράτη του Παγκόσμιου Συστήματος, και προεξέχοντως ο ηγεμονικός οικονομικός πυλώνας του, παραμένουν Κράτη με τον ουσιώδη και κλασσικό ορισμό της φύσης και του ρόλου του Κράτους.

Το απολυταρχικής υφής, θεμελιωδώς κατευθυντικό και προστατευτικό Ευρωπαϊκό Κράτος (το οποίο κατ' ευφημισμό αποκαλούν Κοινωνικό και Welfare State) παρασίτευε παλαιότερα τους περασμένους αιώνες πάνω στις μη αναπτυγμένες περιοχές του κόσμου με το σύστημα των αποικιών. Ταυτόχρονα, και μη μπορώντας ακόμη και έτσι να συντηρήσει τις υπερτροφικές ανάγκες για δαπάνες, επιδόθηκε σε μανιακή διαμάχη των μεν Ευρωπαϊκών Κρατών εναντίον των δε. Ο αγώνας μετά τη Γαλλική Επανάσταση και τον Μ. Ναπολέοντα οξύνθηκε μέχρι που κατά τον 20ο αιώνα έλαβε τρομακτικές διαστάσεις, νοσηρή ένταση και φρικτές συνέπειες. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το Ευρωπαϊκό Κράτος και το Σύστημα αυτών των Κρατών επιβιώνουν παρασιτεύοντα αρχικά στις δυο Υπερδυνάμεις και εν συνεχεία, μετά το 1990, στη μια. Τώρα πια η ιδιαίτερη εγγύηση ασφαλείας που οι ΗΠΑ παρέχουν στο Ευρωπαϊκό Σύστημα Δυνάμεων είναι μοναδικό ιστορικό παράδοξο λαμβανομένης υπ' όψιν της σχετικής έλλειψης ανταποδοτικών πλεονεκτημάτων. Η γεωστρατηγική αυτή ανωμαλία βαίνει προς τη θεραπεία της.

Το Βαρβαρικό Δόγμα επέτρεπε στην πράξη στις Ευρωπαϊκές Δυνάμεις να αντλούν προσόδους από τις αναπτυσσόμενες περιοχές, σε μια *de facto* νεοαποικιακή χρηματοπιστωτική και οικονομική λογική. Έτσι φθάσαμε ώστε το χρέος του κόσμου να προέρχεται κυρίως από τις Ευρωπαϊκές Δυνάμεις ειδικά. Όχι δηλαδή καν από τις ανεπτυγμένες Δυνάμεις γενικά και συνολικά. Διότι η Αυστραλία π.χ. και ο Καναδάς δεν συμμετέχουν πια στην αλόγιστη ανισορροπία χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας. Πάντως οι αναπτυσσόμενες, και ιδίως οι προεξέχουσες και μεγάλες εξ αυτών, δεν βαρύνονται από τέτοιες οικονομικές ανωμαλίες.

Θα επανέλθω επί της σημασίας αυτής της ανισοκατανομής των βαρών που προέρχονται από την ανισορροπία χρήματος και πραγματικής οικονομίας. Αλλά πρώτα να ξεκαθαρίσουμε ένα μείζον σημείο.

Την διαδοχικά επιδεινούμενη ανωμαλία εκ της εφαρμογής του Βαρβαρικού Λόγου μετά το 1930, διόρθωσε ο Μεγάλος Πόλεμος. Ο Πόλεμος γενικά είναι ο κατ' εξοχήν παράγων δημιουργικής καταστροφής και μάλιστα δίκαιης δημιουργικής καταστροφής. Όχι μόνο (α) καταστρέφεται κεφάλαιο (ρευστό και επενδεδυμένο) σε μείζονα κλίμακα και έτσι απελευθερώνεται το οικονομικό σύστημα από τα βάρη της ανισορροπίας μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας, και από το βάρος συσσωρευόμενου ανορθολογισμού στην κατανομή ρόλων και πόρων που μακρές περίοδοι ειρήνης συνεπιφέρουν, όταν δεν συνοδεύονται από την κυριαρχία του ανταγωνιστικού πνεύματος, από την αρχή δηλαδή του ειρηνικού πολέμου, - όχι μόνο (β) η καταστροφή είναι διαφορετική συνάρτηση των «τυχών» του πολέμου, δηλαδή της κατανομής των συνολικών και

συνθετικών παραγόντων ισχύος (όχι μόνο της οικονομικής) των συγκρουόμενων και άλλως συμμετεχόντων δυνάμεων – - αλλά και τρίτον (γ) η νέα κατανομή εθνικών ρόλων και πόρων που προκύπτει από τον πόλεμο είναι δικαιότερη της πριν υπάρχουσας, γιατί ακριβώς τη νίκη εξασφαλίζει η υπεροπλία σε συνολική ισχύ. Έτσι αποδυναμώνεται ο υπερβάλλον ρόλος του συγκεντρωμένου πλούτου καθ' εαυτού στην ιστορική εξέλιξη και στην οικονομική ακόμη ανάπτυξη.

Ο Δικαιοκρίτης Πόλεμος.

Ο Β' Μεγάλος Πόλεμος του 20ου αιώνα διόρθωσε τις συνέπειες του Βαρβαρικού Οικονομικού Δόγματος σε βάθος και για μακρά διάρκεια. Η δράση όμως του Δόγματος συνέχιζε κυρίως εκ μέρους των Ευρωπαϊκών Χωρών. Άρχισε πάλι να συσσωρεύεται περίσσεια κεφαλαίου. Η ροπή ανισορροπίας του χρηματοπιστωτικού συστήματος έναντι της πραγματικής οικονομίας εντείνεται. Και εν απουσία μείζονος πολέμου, οικονομικές κρίσεις κατά διάφορους χρόνους ξεσπούσαν σε διάφορες περιοχές του κόσμου και υπό διάφορες μορφές. ΝΑ Ασία, Ρωσία, Λατινική Αμερική. Χρηματιστηριακή Κρίση, Νομισματική Κρίση, Κρίση Υψηλής Τεχνολογίας, Επενδυτική Κρίση, Κρίση Αξιών μιας ή άλλης κατηγορίας, Κρίση Χρέους. Οι διάφορες κρίσεις τώρα εδώ και τότε εκεί είναι κατά βάση μια και η αυτή μετακυλιόμενη κρίση. Και το αληθές όνομα αυτής είναι Κρίση Υπερχρέματος. Υπάρχει πληθωρισμός κεφαλαίων στο Παγκόσμιο Σύστημα.

Η θεμελιώδης οικονομική ανισορροπία θα αποκατασταθεί αναγκαστικά εις βάρος του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Αυτό φυσικά συνεπάγεται και σχετική ύφεση στην πραγματική οικονομία αλλά συγχρόνως θεραπεύει την αιτία της αρρώστιας, δεν αντιμετωπίζει απλώς τα συμπτώματά της. Θα υπάρξει μείζων καταστροφή κεφαλαίου. Χωρίς τη δυνατότητα μεγάλου πολέμου (αφού η Οικουμένη αποτελεί μονοπολικό πεδίο με μοναδικό πυλώνα, εστία και άξονα τις Η.Π.Α.), η καταστροφή κεφαλαίου θα γίνεται μέσω δραματικής υποτίμησης αξιών. Και ο τρόπος κάθετης υποτίμησης αξιών σε μείζονα κλίμακα στη σύγχρονη οικονομία είναι πρωτίστως ή χρηματιστηριακές καταρρεύσεις ή αποσβέσεις χρεών (κρατικών, ομολογιακές καταρρεύσεις, ή ιδιωτικών, κυρίως του τραπεζικού συστήματος).

Η ένταση του φαινομένου (αν θα είναι μια επί πολύ περιφερόμενη κρίση σε αργούς ρυθμούς καταστροφής ή θα εκδηλωθεί σαν τροπική καταιγίδα σε ορισμένο τόπο ή/και τομείς) εξαρτάται από συνάρτηση μη κρατικών παραγόντων αφ' ενός και πολιτικών επιλογών κυβερνήσεων αφ' ετέρου. Η διαφορική εξέλιξη του φαινομένου από πεδίο σε πεδίο και από χώρα σε χώρα θα εξαρτηθεί κυρίως από τις πολιτικές των χωρών. Αυτές οι πολιτικές θα επηρεάσουν λοιπόν αποφασιστικά το ποσοστό της ζημιάς που θα καταλογιστεί σε κάθε χώρα και περιφέρεια. Με «ζημιά» εννοώ την ελάττωση κεφαλαίου που χρειάζεται για να ισορροπήσει το οικονομικό σύστημα σε συνάρτηση με την πραγματική οικονομία. Το ποσοστό της μείωσης κεφαλαίου από χώρα σε χώρα θα εξαρτηθεί από τις πολιτικές των χωρών. Και επειδή η περίπτωση δεν επιδέχεται για μαθηματικούς λόγους μια win-win κατάσταση – αφού το συνολικό άθροισμα των ποσοστών μείωσης πρέπει να ισούται προς το 100%, και συνεπώς μικρότερο ποσοστό εδώ συνεπάγεται αναγκαστικά μεγαλύτερο ποσοστό αλλού και αντιστρόφως – οι διάφορες χώρες, προεξεχόντως δε οι ισχυρότερες εξ αυτών, ευρίσκονται σε αντικειμενικό ανταγωνισμό ως προς τις συνέπειες της ΜεγαΚρίσης και κατά συνέπεια ως προς τις εθνικές στρατηγικές και πολιτικές αντιμετώπισής της. Θα προβώ παρακάτω στην ανάλυση κατά τον Λόγο του Όντος της αναμενόμενης διαφορικής απόκρισης των κυριότερων Δυνάμεων στο εν εξελίξει αδήριτης ανάγκης φαινόμενο της καταστροφής κεφαλαίου από το παγκόσμιο σύστημα. Πρώτα όμως θα

επιβεβαιώσω την πρόγνωση περί διαφορικής και άρα ασύμμετρης απόκρισης των μεγάλων κρατών στην κρίση, με ένα καίριο παράδειγμα – την πρόσφατη Σύνοδο των G8.

Το group των G8 αυτοπαρουσιάζεται ως η ομάδα των πιο ανεπτυγμένων χωρών του κόσμου: Η.Π.Α., Καναδάς από Αμερική, Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία και Ιταλία από Ευρώπη, Ιαπωνία από Ασία, στις οποίες για πολιτικούς λόγους έχει προστεθεί και η Ευρασιατική Ρωσία.

Η σύσταση της ομάδας είναι αναχρονιστική. Εάν ως δείκτης μεγέθους μιας χώρας πάρουμε το ονομαστικό ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν, υπολογιζόμενο σε δολάρια σταθεράς αξίας), τότε οι 8 πραγματικά πλουσιότερες χώρες του κόσμου είναι με αυτή τη σειρά: ΗΠΑ, Κίνα, Ιαπωνία, Γερμανία, Γαλλία, Βραζιλία, Βρετανία, Ιταλία (International Monetary Fund 2011, CIA WorldFactbook 2000-2011).

Εάν λογαριάσουμε ρεαλιστικότερα το πραγματικό ΑΕΠ κατά την Ισοδυναμία Αγοραστικής Δύναμης (Purchasing Power Parity, PPP), τότε η λίστα έχει ως εξής: ΗΠΑ, Κίνα, Ινδία, Ιαπωνία, Γερμανία, Ρωσία, Βραζιλία, Βρετανία. Η μέθοδος PPP δείχνει καλύτερα τον παραγόμενο πλούτο (ή εισόδημα) μιας χώρας γιατί στον υπολογισμό του ΑΕΠ λαμβάνει υπόψη όχι απλώς τη νομισματική ισοτιμία προς το δολάριο, αλλά και το σχετικό κόστος ζωής και τον πληθωρισμό σε κάθε χώρα.

Εάν πάλι θεωρήσουμε πιο ανεπτυγμένες τις χώρες με το υψηλότερο κατά κεφαλήν εισόδημα, τότε η ομάδα αλλάζει δραστικά. (Το εισόδημα υπολογίζεται με τη μέθοδο PPP): Qatar και Liechtenstein, Λουξεμβούργο, Σιγκαπούρη, Νορβηγία, Brunei, Η.Π.Α., Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Ελβετία. (Οι λίστες διαφέρουν πολύ σε αυτή την περίπτωση από χρόνο σε χρόνο και από πηγή σε πηγή).

Μπορούμε να συνεχίσουμε εισάγοντας και άλλα στοιχεία στην εξίσωση ισχύος των Κρατών με διαφορετικά κάθε φορά αποτελέσματα στη σύσταση της ομάδας των πραγματικά ισχυρότερων χωρών – η μόνη που έχει πραγματιστικό νόημα στην ιστορία. Μια απαραίτητη παράμετρος είναι η στρατιωτική ισχύς της χώρας. Άλλη η πολιτιστική – ιδεολογική – αξιολογική κ.ο.κ.

Η ομάδα G8 είναι λοιπόν ως προς την αρχή συμμετοχής που διέπει την σύστασή της ένα ανεδαφικό κατάλοιπο του παρελθόντος. Βέβαια δεν υπάρχει λογική αρχή συμμετοχής στην τεχνητή αυτή ομάδα. Η συμμετοχή εκφράζει απλά το status quo ante. Οι Ευρωπαϊκές μεγάλες Δυνάμεις του πάλαι ποτε ισχύοντος Συστήματος Ισορροπίας Δυνάμεων. Οι ΗΠΑ γιατί πώς να μην είναι. Άντε και ο Καναδάς για παραστάτης. Η Ιαπωνία αφού Δυτικοφέρνει ανεπτυγμένα και ανώδυνα. Και η Ρωσία για να μη σκούζει απ' έξω. Τέτοιο μπακάλικο. Να προσέξει η Ηγεμονική Δύναμη. Αυτά τα κόλπα κάνουν κακό στους πραγματικά ισχυρούς. Ποτέ δεν τόκανε η Αθήνα ή η Ρώμη. Βέβαια άλλο πολιτική της ασθενικής Διακυβέρνησης Obama και άλλο Αμερικανική διαχρονική στρατηγική όπως τελευταία διατυπώνεται στο Δόγμα Bush.

Εν πάση περιπτώσει στις 18 και 19 του Μαΐου συνήχθη η ομάδα και πάλιν. Η Διακήρυξη του G8 στο Camp David είναι αφιερωμένη κατά το μεγαλύτερο μέρος σε γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά θέματα. Μικρό τμήμα αναφέρεται στην Παγκόσμια Οικονομία υπό τις συνθήκες κρίσεως που ισχύουν. Και από το μικρό αυτό τμήμα το μεγαλύτερο μέρος καταλαμβάνουν ρητορικότητες, ευχολόγια, γενικότητες και αερολογίες. Καμμία απόφαση, κανένα «Μέτρο». Ούτε σταθμά! Τα ουσιώδη λέγονται σε δυο αρχικά λιτά άρθρα, μετά την ακόλουθη κενή πομφόλυγα:

«(2) Η προστακτική μας είναι να προωθήσουμε ανάπτυξη και θέσεις εργασίας.»!

Τα δυο καίρια σημεία είναι:

«(3) Η παγκόσμια οικονομική ανάρρωση δείχνει υποσχόμενα σημεία, αλλά σημαντικοί

ενάντιοι άνεμοι εξακολουθούν να πνέουν.

(4) Απέναντι σε αυτό το πλαίσιο, δεσμευόμαστε να κάνουμε όλα τα αναγκαία βήματα για να ενισχύσουμε και αναζωογονήσουμε τις οικονομίες μας και να αντιμετωπίσουμε χρηματοπιστωτικές εντάσεις, αναγνωρίζοντας ότι τα ορθά μέτρα δεν είναι τα ίδια για καθέναν από εμάς.»

Αυτό ήταν! Τι επιτάσσει το εθνικό συμφέρον κάθε χώρας θα αντιμετωπισθεί χωριστά από την ίδια, στην προσπάθεια να αποφύγει επιδείνωση στη συμμετοχή της στις αναμενόμενες ζημιές από τους αντίθετα πνέοντες ανέμους!

Σαφέστατη πολιτική επικύρωση της ανάλυσής μου.

Μετά από αυτήν την διασκεδαστική εκδρομή όχι στην Υψηλή Πολιτική που καθορίζεται από το εθνικό συμφέρον μιας χώρας, αλλά στην επικοινωνιακή πολιτική των πολιτικών ανακοινώσεων, επιστρέφω στα ουσιώδη του Λόγου του Όντος.

Οι χώρες του Παγκοσμιοποιημένου πια Παγκόσμιου Συστήματος κατατάσσονται υπό τις κρατούσες συνθήκες οικονομικής κρίσης στις εξής κατηγορίες:

1) Η (μοναδική) χώρα Α. Επειδή το οικουμενικό πεδίο είναι μονοπολικό και ηγεμονικό, μια χώρα έχει ολωσδιόλου ιδιαίτερη θέση, καταλαμβάνοντας την εστία του δυναμικού πεδίου. Αποτελεί τον άξονα του κόσμου και πυλώνα του παγκόσμιου συστήματος. Είναι οι Η.Π.Α. Οι Η.Π.Α. αντιπροσωπεύουν και την Ιδεολογία του Ανύσματος της Ιστορίας.

2) Χώρες Β. Υπάρχουν χώρες που έχουν οργανωθεί σε κατά βάση ελεύθερο σύστημα, πραγματώνοντας σε διάφορους βαθμούς αλλά με ικανοποιητική προσέγγιση την αρχή του φυσικού συστήματος. Η κρατική υπόσταση των χωρών αυτών προσομοιάζει στην ουσία του κράτους κατά την κλασσική ανάλυση που έχω πολλές φορές κάνει. Τέτοιες μεγάλες χώρες είναι η Αυστραλία και ο Καναδάς (χώρες της Αγγλοσαξωνικής προβολής στην οικουμένη), άλλες μικρότερες αλλά σημαντικές η Ελβετία, η Σιγκαπούρη, τέλος πολλές που κινούνται από τα περιθώρια του προηγούμενου status quo σε πιο ενεργές θέσεις εστιάζοντας την ενέργειά τους στο μέγα και αποδοτικότερο μάθημα ελευθερίας. (Μια ιδέα της κοσμογονίας που συμβαίνει στον τομέα της απελευθέρωσης κομματιών του παγκόσμιου συστήματος παίρνετε από τους διάφορους δείκτες οικονομικής και πολιτικής ελευθερίας και τις έντονες μετατοπίσεις στις αντίστοιχες κλίμακες που παρατηρούνται σε λίγο χρόνο από το 1990 και μετά).

3) Χώρες Γ. Οι Ευρωπαϊκές χώρες. Χωρίζονται γεωϊστορικά σε υποομάδες. Η Μ. Βρετανία (με την Ιρλανδία) αποτελεί και από μόνη της τέτοια υποομάδα. Άλλη συνιστούν οι χώρες γύρω από τον Ηπειρωτικό κορμό, τον Άξονα του Ρήνου, Γερμανία, Γαλλία, Benelux. Τρίτη υποομάδα οι Λατινικές Μεσογειακές Χώρες, της Ιταλικής και Ιβηρικής Χερσονήσου (με την Πορτογαλία, αν και Ατλαντική χώρα, αλλά στερεά προσηρτημένη στο υποσύστημα).

Τέταρτη οι Σκανδιναβικές χώρες. Πέμπτη, οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, Σλαβικές και Ουγγρικές. Έκτη από μόνη της πάλι, αντίθετος πόλος προς τη Βρετανία, αλλά σε δυναμική γραμμή που τέμνει σταυροειδώς τον Άξονα του Ρήνου, η Ρωσία, καθ' ο μέτρο είναι εν μέρει Ευρωπαϊκή Δύναμη.

4) Χώρες Δ. Σε αυτή την κατηγορία ανήκουν μεγάλες και μικρές χώρες που η σχέση τους με την κυρίαρχουσα τότε Ευρώπη τους είχε δημιουργήσει προβλήματα για μακρές περιόδους λόγω ριζικής διαφοράς κουλτούρας μεταξύ της οικείας τους πολιτισμικής ταυτότητας και της Ευρωπαϊκής τεχνητότητας – προβλήματα ιδεολογίας, εθνικής ταυτότητας, χάραξης συνόρων, οργάνωσης κράτους, οικονομικής πολιτικής - και που τώρα, υπό το πνεύμα του Ανύσματος της Ιστορίας, ξαναβρίσκουν τον βηματισμό τους πάνω σε ένα λιγότερο ή περισσότερο δημιουργικό εναρμονισμό της ταυτότητάς τους με το ιστορικό γίγνεσθαι του

παρόντος για το μέλλον. Τέτοιες χώρες από τις πολύ μεγάλες είναι η Κίνα και οι Ινδίες. Σπουδαίο παράδειγμα δίνει η Τουρκία. Από τις μικρότερες μερικές Αραβικές χώρες θα βρίσκονται όλο και περισσότερο στο προσκήνιο.

5) Χώρες Ε. Χώρες που προέκυψαν από τη Λατινική Ιβηρική προβολή στη Νότιο Αμερική, ως προϊόν αναμείξεως η οποία τους δημιούργησε προβλήματα ευστάθειας λόγω ακαταλληλότητας του διεισδύοντος Ηπειρωτικού Ευρωπαϊκού παράγοντα να συνέλθει αποτελεσματικά στον εναρμονισμό της συμβίωσης. Με το νέο αξιολογικό σύστημα που επικρατεί πια στον κόσμο, απελευθερωμένες από συστήματα δυσαρμονία και δυσλειτουργικά, οι χώρες αυτής της κατηγορίας προχωρούν επιχειρώντας να βρεθούν πάνω στο κύμα της ιστορίας με μια ολοκληρωμένη, σταθερή και λειτουργική ταυτότητα. Σε αυτές ανήκουν Βραζιλία, Αργεντινή, Χιλή.

6) Χώρες Ζ. Χώρες μεγάλες και μικρές, σαν αυτές στις κατηγορίες Γ και Δ, που δεν έχουν όμως ακόμη βρει τον εναρμονισμό βηματισμό του ιδιοχαρακτήρα τους με το Άνυσμα της Ιστορίας, αλλά που ως επί το πλείστον κινούνται δυναμικά για να τον βρουν. Πρωτίστως οι περισσότερες χώρες της τεράστιας Ισλαμικής Ζώνης από τον Ατλαντικό στη Βόρεια Αφρική μέχρι τον Ειρηνικό στην Ινδονησία και εκείθεν. Επίσης η υποσαχάρειος Αφρική. Και οι λιγότερο επιτυγχάνουσες χώρες της Λατινικής Αμερικής.

7) Χώρες Η. Λίγες χώρες που είναι εγκλωβισμένες σε μια αντιδραστική στάση προς την κίνηση της ιστορίας. Και αποφασιστικά σαφώς οριοθετημένες κατ' αυτόν τον τρόπο είναι ελάχιστες. Αρκετά περισσότερες βρίσκουν δύσκολο, υπό ανίκανα καθεστώτα και καταπνίγουσες δομές, να προσαρμοσθούν προς το νόημα και τη δυναμική των ιστορικών εξελίξεων. Τα κατεστημένα τους έχουν κάθε συμφέρον στην απομόνωση της χώρας από την παγκόσμια συνάρτηση της ιστορίας, γιατί μόνο έτσι μπορούν να διατηρούνται στην εξουσία. Έχουν συμφέρον στην αποτυχία προσαρμογής, και συνεπώς στην αποτυχία της χώρας. Η Βόρεια Κορέα, η Συρία, το Ιράν, η Βενεζουέλα είναι γνωστά παραδείγματα τέτοιου συνειδητού μπλοκαρίσματος του ενστίκτου αυτοσυντήρησης των κοινωνιών και του ενστίκτου ορθοκρισίας των μεγάλων αριθμών υπέρ του συμφέροντος του κατεστημένου καθεστώτος.

Τέτοια είναι η πραγματιστική κατάταξη των χωρών με ορθολογική αρχή διαίρεσης. Πώς η διαρκούσα και επικείμενη καταστροφή κεφαλαίου θα κατανεμηθεί μεταξύ των χωρών του παγκόσμιου συστήματος βάσει αυτής της κατάταξης; Ποιες χώρες θα βαρύνει περισσότερο; Αυτό είναι το βασικό ερώτημα, απέναντι στο οποίο η Διακήρυξη του Camp David εξήγγειλε το τελικό παράγγελμα: ο σώζων εαυτόν σωθείτω.

Η Ηγεμονική Δύναμη, οι Η.Π.Α., θα εξαιρεθεί κατά το μέγιστο μέρος της κατανομής, γιατί αυτή σηκώνει το βάρος της σταθεροποίησης του παγκόσμιου συστήματος. Η επεκτατική χρηματοπιστωτική πολιτική των Η.Π.Α. είναι ο σύγχρονος τρόπος χρηματοδότησης του σταθεροποιητικού ρόλου του Ηγεμονικού Κέντρου εκ μέρους του κόσμου ολόκληρου. Όλα τα μέρη του συστήματος έχουν συμφέρον από την αποτελεσματική λειτουργία του πυλώνα και άξονα του συστήματος. Και ιδιαίτερα τα μεγάλα και ραγδαία ανερχόμενα την κλίμακα της ισχύος στο σύστημα. Και έτσι παρατηρούμε τον κόσμο ολόκληρο, και προ πάντων τις ισχυρές αναπτυσσόμενες περιφερειακές δυνάμεις όπως η Κίνα, να αγοράζουν ομόλογα του Αμερικανικού Κράτους, να επιδοτούν δηλαδή δια συνεχούς δανειοδοσίας τις ανάγκες του Ηγεμονικού Κράτους.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι η οικονομική πολιτική της Κυβέρνησης Obama είναι βιώσιμη μακροπρόθεσμα ή ακόμη και μεσοπρόθεσμα. Το λάθος της πολιτικής αυτής όμως δεν έγκειται σε αυτήν καθεαυτήν τη μέθοδο, αλλά στη χρήση στην οποία τίθεται αυτό το

εργαλείο στήριξης του κέντρου εκ μέρους των περιφερειών. (Λέγω συχνά ότι τα ομόλογα του Αμερικανικού Κράτους είναι οι τωρινές Αθηναϊκές τριήρεις συλλογής των φόρων της Μεγάλης Συμμαχίας για την Ελευθερία τον 5ο π.Χ. αιώνα). Το ότι η σύγχρονη αυτή μέθοδος συμμετοχής στο κόστος της ηγεμονίας του παγκόσμιου συστήματος τίθεται από το Αμερικανικό ηγεμονικό Κέντρο εις στήριξη ενός Ευρωπαϊκού «κοινωνικού» κράτους είναι μέγα σφάλμα. Αν αποσκοπούσε στη στρατιωτική ισχυροποίηση των Η.Π.Α. και στη διατήρησή τους στην αιχμή της γνώσεως και στην κορυφή της ανταγωνιστικότητας, θα ήταν απολύτως δικαιολογημένο και παντάπασι ορθό. Παραμένει πάντως αξιοσημείωτο γεγονός ότι παρ' όλη την επεκτατική χρηματοπιστωτική πολιτική και το γιγάντιο έλλειμμα του ισοζυγίου εξωτερικού εμπορίου των Η.Π.Α., το δολάριο αντέχει και δεν κατολισθαίνει αντίστοιχα προς τις δράσεις που σε οποιαδήποτε άλλη χώρα πλην της ηγεμονικής θα προκαλούσαν οικονομική κατάρρευση σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Οι χώρες Β επίσης δεν θα κατακλυσθούν από τα απόνερα της ιστορίας και, στον οικονομικό τομέα, δεν θα επιβαρυνθούν σημαντικά από τις επιπτώσεις της αναγκαίας καταστροφής κεφαλαίου. Οι χώρες αυτές, λειτουργώντας ως ελεύθερο (σε ικανοποιητικό βαθμό) σύστημα, δρέπουν τους καρπούς του φυσικού προσανατολισμού τους: δημοσιονομική πειθαρχία, ισορροπία μεταξύ εισπραττόμενων και παρεχόμενων στη λειτουργία του Κράτους, μεταξύ φορολογίας και προσφερόμενων δημοσίων υπηρεσιών (ισορροπία μάλιστα καλιμπραρισμένη στον εξειδικευμένο κλασσικό όρο και ρόλο του Κράτους), μέγιστη ανταγωνιστικότητα υπό συνθήκες νομισματικής σταθερότητας και μάλιστα ακόμη και νομισματικής ισχύος, χρήμα ούτε εύκολο ούτε δύσκολο αλλά όσο χρειάζεται, περιωρισμένος και αβλαβώς εξυπηρετούμενος δανεισμός για διαφορική προσαύξηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της εθνικής οικονομίας. Ελαφρύ θα είναι το φορτίο που θα βαρύνει τις χώρες αυτές στην καταστροφή κεφαλαίου.

Αφήνω από σχέδιο τις χώρες Γ για να επανέλθω στο τέλος σε αυτές.

Οι χώρες Δ έχουν υγιή οικονομικό βηματισμό παρά τα σημαντικά προβλήματα που ακόμη αντιμετωπίζουν στην επανανακάλυψη της ταυτότητάς τους και τον εναρμονισμό της προς το ιστορικό γίγνεσθαι, προβλήματα που εκδηλώνονται με (διαφορετική κατά περίπτωση) εσωτερική πολιτική ανωριμότητα και ενεργή ή δυνητική αστάθεια. Αλλά και οι ρυθμοί ανάπτυξης των χωρών αυτών είναι σύντονοι, και κατά τούτο συνεισφέρουν θετικά στη μείωση της ανισορροπίας μεταξύ χρηματιστικών μέσων και κεφαλαίων και πραγματικής οικονομίας που συνιστά την ουσία της ΜεγαΚρίσης. Δεν θα τους ζητηθεί και δεν θα δεχθούν να συνεισφέρουν πολλά περισσότερα. Έχουν επιπλέον εσωτερική θωράκιση για τέτοιο ενδεχόμενο και συστηματική αντίσταση σε αντίστοιχες πιέσεις: π. χ. τα αποθεματικά τους χρυσού είναι ιδιαίτερα μεγάλα.

Το ίδιο, σχετικοποιημένο και κάπως ελαττωμένο, ισχύει για τις χώρες Ε, τη Βραζιλία π.χ. και την Αργεντινή, η οποία μετά την τραυματική εμπειρία της δεκαετίας που πέρασε ανένηψε και προχωρά ακάθεκτη εις ανάκτηση του χαμένου εδάφους, τώρα πατώντας πια γερά στα πόδια της. (Είναι παράδειγμα προς μίμηση, ενώ το καθεστώς της υποτέλειας εδώ την παρουσιάζει βερμπαλιστικά σαν παράδειγμα αποφυγής!)

Οι χώρες Ζ ευρίσκονται σε ένα μεταβατικό στάδιο με γενικά σωστό όμως προσανατολισμό. Κατά το πλείστον έχουν απαλλαγεί από την ιδεολογία και πρακτική του εισαγόμενου Ευρωπαϊκού «εθνικοσοσιαλισμού» που συνήθως τις χαρακτήριζε υπό τη μια μορφή ή την άλλη, πολιτικά έχουν απαγκιστρωθεί από μονοκομματικά συμπλέγματα τύπου Baath, οικονομικά κινούνται την οδό της ελευθερίας, γενικά είναι προσεκτικές απέναντι στις αφύσικες οικονομικές ανισορροπίες (την εννοώ οικονομικά την ανισορροπία, όχι ως

κοινωνική ανισότητα), και έτσι συνολικά απελευθερώνουν βαθμιαία το δυναμικό των λαών τους κατά τα συγκριτικά του πλεονεκτήματα όπως αυτά εδράζονται στην πολιτιστική ταυτότητα του ουσιώδους χαρακτήρα τους. Δεν θα υποφέρουν αναλογικά πολύ από την καταστροφή κεφαλαίου. Και η Ηγεμονική Δύναμη, όσο και οι περιφερειακές ισχυρές δυνάμεις, δεν θα αφήσουν να επιβαρυνθούν οι χώρες αυτές ιδιαίτερα από τις ανακατατάξεις που η εξυγιαντική διόρθωση της θεμελιώδους ανισορροπίας θα συνεπιφέρει στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα. Ούτως ή άλλως, δεν έχουν πολλά περιθώρια να χάσουν σημαντικά ή να τους ζητηθούν θυσίες, ούτε θα προσέδιδε αξιοπιστία στους κύριους φορείς του Ανύσματος της Ιστορίας αν ζητούσαν από αυτές τις χώρες ακόμη και αναλογικές ζημιές.

Για τις χώρες Η ουδείς λόγος εν προκειμένω. Αποτελούν γεωστρατηγικό και όχι οικονομικό πρόβλημα. Η επερχόμενη καταστροφή κεφαλαίου μπορεί να φαίνεται στους αδαείς και ελαφρόμυαλους ή μοχθηρούς ότι δικαιώνει τον απομονωτισμό των χωρών αυτών, θα είναι όμως όντως και τη αληθεία το τελειωτικό κτύπημα εις βάρος τους. Θα απολέσουν τον *raison d'être* τους, όταν όλος ο κόσμος ανανεωμένος και απελευθερωμένος από τα παντοειδή βαρίδια του παρελθόντος κινείται συντονισμένα κατά το Άνυσμα της Ιστορίας. Δεν απομένουν να συνυπολογιστούν στην εξίσωση της κατανομής των ζημιών από την καταστροφή κεφαλαίου παρά οι χώρες Γ, οι Ευρωπαϊκές. Εκεί λοιπόν θα πέσει ο διπλούς πέλεκυς της ιστορίας και των οικονομικών νόμων. Το σύστημα του ελεγχόμενου και κατευθυνόμενου καπιταλισμού εκεί άνθισε υπό το επαισχυντο νόθο σύστημα του «Κοινωνικού Κράτους». Ο Καπιταλισμός του *state dirigisme*, της διαπλοκής, της διανομής και όχι του ανταγωνισμού, γεννήθηκε και ανδρώθηκε ως θεωρητική αρχή και συστηματική εφαρμογή εκεί – στο Κέντρο κυρίως του Ηπειρωτικού Συστήματος, στον Άξονα του Ρήνου. Παρά την υπέρμετρα ευνοϊκή μεταχείριση των ισχυρών Ευρωπαϊκών Κρατών εκ μέρους της Αμερικανικής Ηγεμονίας μέχρι πρότινος (και από, ευτυχώς συνεχώς υποβαθμιζόμενο, μέρος των Αμερικανικών *élites*, δυστυχώς ακόμη και τώρα), οι Ευρωπαίοι δεν μπόρεσαν συνολικά να κεφαλαιοποιήσουν αυτήν την εύνοια. Σκεφτείτε ότι απολάμβαναν επί δεκαετίες, χωρίς ουσιαστικά να πληρώνουν το απαραίτητο τίμημα, στρατηγική ομπρέλα προστασίας.

Παρόλα αυτά η κατακύλισή τους στην ιστορική κλίμακα ισχύος συνεχίζεται ακάθεκτη. Η εκατοστιαία συμμετοχή των Μεγάλων Ευρωπαϊκών Δυνάμεων στο Παγκόσμιο Ακαθάριστο Προϊόν υποδιπλασιάστηκε από το σημαδιακό 1913 στο σημαδιακό 1993. Η δυναμική της ροπής Ευρωπαϊκής υποβάθμισης διατηρείται και εντείνεται. Ο διπλούς πέλεκυς της καταστροφής κεφαλαίου αφενός και της στρατηγικής και πολιτιστικής απομείωσης αφετέρου, θα τους πέσει κατακέφαλα.

Και ιδού αναφυόμενο το καίριο ερώτημα: σε όλους, σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες και τις ομάδες τους, το ίδιο και αναλογικά;

Όχι βέβαια. Και έτσι οι διάφορες υποομάδες διαφοροποιούνται στα συμφέροντά τους και οι κεντρόφυγες δυνάμεις ισχυροποιούνται.

Η Γερμανία αναδείχθηκε, ως αναμενόταν, ηγεμονικό κέντρο του Ηπειρωτικού Ευρωπαϊκού Συστήματος βάσει της οικονομικής της κυριαρχίας. Το 4ο Reich κινείται όπως το 2ο και το 3ο στη γραμμή του Γερμανικού Ευρωπαϊσμού. Μόνο που η χώρα, όπως η Ιαπωνία, στερείται στρατιωτικών μυών και στρατηγικών νεύρων. Η Γερμανία, με καλοσχεδιασμένο τον οικονομικό κατευθυντικό παρεμβατισμό της, απέφυγε πάντως την οικονομική μοίρα της Ιαπωνίας. Ουδέποτε όμως το χρηματικό αίμα της οικονομίας και του κεφαλαίου επιφέρει μόνιμα αποτελέσματα χωρίς μύες και νευρώνες, χωρίς επίσης τη σπερματική δύναμη του Πνεύματος σε κυρίαρχη ιδεολογία και τον σκελετό της κοινωνικής άρθρωσης σε ισχυρό

διάγραμμα. Και πάλι η Γερμανία ματαιοπονεί.

Είναι αποφασισμένη πάντως να εξαιρεθεί από τις επιπτώσεις του χρηματοπιστωτικού κατακλυσμού. Εξ αυτής της αποφάσεώς της προέρχεται ο αναντίρρητος οικονομικός ορθολογισμός της, - κλασσικής, παραδόξως (!), περιωπής. Μια ομάδα κρατών περί αυτήν έχουν πάλι (όπως και κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) συνδέσει την τύχη τους με την Ηπειρωτική Ηγεμονίδα.

Η Γαλλία χάνει συνεχώς, για 200 χρόνια τώρα, στους εσωτερικούς συσχετισμούς ισχύος του Ευρωπαϊκού Συστήματος. Ο απελθών Πρόεδρος της Γαλλίας έκανε εκ των ενόντων την πολιτική διαχείριση της επιδεινούμενης τελευταία ήττας αυτής. Ο νέος δεν έχει μάθει τίποτε από την κατάρρευση του Βαρβαρικού Δόγματος και την εξαφάνιση του μετά το 1930 Ευρωπαϊκού Συστήματος – μια ούτως ή άλλως καθυστερημένη εξαφάνιση που υστεροχρονίστηκε λόγω των γεωστρατηγικών αναγκών του Διπολικού αγώνα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεν έχει μάθει τίποτε ο νέος Γάλλος Πρόεδρος, ή κάνει πως δεν ξέρει, για να επαιτήσει περισσότερα από ό,τι εξασφάλιζε ο προκάτοχός του. Κοντόφθαλμη πολιτική: το δίλημμα παραμένει ακέραιο για τη Γαλλία. Ή θα υποταχθεί στη Γερμανία και θα γίνει μέρος της «Νέας Τάξης» σε μια Γερμανική Ευρώπη όπως οι άλλες δορυφορικές χώρες – μια επανάληψη του καθεστώτος του Βισύ – ή θα παρασυρθεί στον κατακλυσμό της καταστροφής κεφαλαίου με τις Μεσογειακές Χώρες. Η Γαλλία είναι κυρίως δύο βίαια και τεχνητά κολλημένες συνιστώσες: ο Βορράς των Φράγκων και ο Νότος του Languedoc και των Albigenses, ο Ρήνος και η Μεσόγειος. Και μεταξύ αυτών μέθοδοι συγκόλλησης όπως η εκκαθάριση των Καθαρών και η Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου.

Οι Μεσογειακές χώρες υποφέρουν τρίζοντας τα δόντια τους, βουτηγμένες μέχρι το μεδούλι στην αναποτελεσματικότητά τους. Η Βρετανία εφεδρεύει διαχρονικός τιμητής της ισορροπίας δυνάμεων στο Ευρωπαϊκό Σύστημα. Οι Σκανδιναβικές χώρες καιροφυλακτούν. Οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης έχουν γνωρίσει πολύ καλά τη Ρωσική κυριαρχία για να αποδεχτούν τη Γερμανική.

Η «Ευρώπη» του ιδεοληπτικού Ευρωπαϊσμού διαλύεται ενώ καγχάζει η Ιστορία και πανηγυρίζουν οι Λαοί με το αμόκ της δυσθανατούσας Ευρωπαϊστικής τεχνητότητας που εμέσσει η απολούμενη Πανώλης του Κόσμου.

Και η Ελλάδα;

Η Ελλάδα δεν ανήκει στην Ευρώπη του Ευρωπαϊκού Συστήματος. Η Ελλάδα δεν μετέχει στον Ευρωπαϊσμό. Η Ελλάδα είναι αναπόσπαστο, ουσιώδες και καθοριστικό στέλεχος του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου με υπερτελή δυναμική.

Το Καθεστώς των Προδοτών περιστοιχιζόμενο από την Αναξιοκρατία του Κατεστημένου συνέδεσε τη χώρα στον Άξονα του Ρήνου. Ένα πολιτισμικό, ιδεολογικό, γεωπολιτικό, εθνικό, στρατηγικό και οικονομικό ανοσιούργημα.

Τους προδότες και την περιστοιχίζουσα Αναξιοκρατία τους σιχάθηκαν και οι Κύριοι τους. Αηδισμένοι με το Ξενόδουλο Καθεστώς της Πατρίδας μας παρατηρούμε με ηδονή η Κοινωνία των Δημιουργών να τους αποπτύουν και οι Αφέντες τους. Μεταξύ Γερμανικού άκμονος και Ηφαιστειακής Δημιουργικής Σφύρας συντρίβονται οι άθλιοι συρρίζοντες εφιαλτικά τον Άδη τους.

Χαίρεσθε Λαέ την ελευθερία μας. Μην λιποψυχίσεις τώρα από επάρατη συμπόνια. Αποτελείωσέ τους, για να χαράξει η νέα αυγή του Ελληνισμού.

Και για το δικό μας πρακτικό συμφέρον συνάμα. Να συμμετέχουμε στην ιστορική καταστροφή κεφαλαίου αντί να την υποστούμε.

Ο Νοών νοείτω.

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2ος όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η εισοδος είναι ελεύθερη.
